

skrbno varoval angel varih. Nekikrat ga taisti njegov prijatelj sreča na ulici pariški in hoče ga prijazno pozdraviti. „Prav žal mi je“, poseže vmes grof Brancas. „toda za vas ne morem storiti ničesar; kolikrat sem vam že to povedal, ni vam torej treba iz nova me nadlegovati ter s svojim beračenjem celó na ulici me napadati. Takih lenuhov, kot ste Vi, ni mogoče prenašati!“ Šele ko se vojvoda glasno zasmee, vzbudi se grof iz svoje raztresenosti. Duhoviti angleški

satirik William Hogarth je bil nekikrat povabljen na obed k prijatelju umetnikov. Hipoma sredi obeda presuče mož svoj stol, obrne družbi hrbet in tako mirno premišljuječ presedi četrtr ure, dokler ravno tako hitro zopet ne obrne stola in mirno obeduje dalje, kakor bi vmes ne bil nič prenehal.

In, da je kdo iskal svinčnika, pa ga je držal v roci, ali pipe, pa jo je imel v ustih, to ni nič novega.

Književnost.

Slovenska književnost.

Knjige družbe sv. Mohorja za l. 1897.

(Dalje.)

Sveti rožni venec. Poučna in nabožna knjiga za krščansko ljudstvo. Nemški spisal dr. Jožef Walter, prošt v Imrichenu. Izdala in založila družba sv. Mohorja v Celovcu. 1897. 12.º. 316.

— Knjiga je jako primerna sedanji dóbi, ko se pobožnost sv. rožnega venca tako zeló razširja. Ker njej podobne knjige v tolikem obsegu naše ljudstvo doslej še ni imelo, ma je tem bolje došla le-ta. — Razdeljena je v tri glavne dele: splošno razmišljanje o sv. rožnem vencu, razlaganje posamnih skrivnostij njegovih in raznovrstne molitve pri službi božji, katerim je dostavljeno kratko razlaganje „Očenaša“ in „Češčena Marije“ ter lanska okrožnica papeževa o svetem rožnem vencu. Na koncu so objavljene tri najnovejše himne o svetem rožnem vencu, mojstersko prevedene iz latinščine.

Razmišljanje o sv. rožnem vencu je sestavljeno jako spretno. Vsi čitatelji je bodo čitali z zanimanjem, ker je prepletено z raznimi vzgledi iz zgodovine. Taki vzgledi bolj vlečejo nego najlepši nauki, ker ti se kmalu pozabijo, a oni ostanejo v spominu. — Razlaganje posamnih delov je kratko, a jedrovito, in uprav to posebno ugaja. — V molitvenem delu je prav umestno, da so važnejše molitve natisnjene z debelejšimi črkami. To nareja knjigo rabljivo zlasti onim postarnim ljudem, ki sicer najrajši molijo in premišlujejo, a jih slab pogled zeló ovira. — Ponatisnila naj bi se namesto pričujoče papeževe okrožnice iz l. 1896. rajši ona iz l. 1893., katera je izmed vseh Leonovih rožnovenskih menda najlepša in preprostemu ljudstvu najlozje umljiva. Poleg treh cerkvenih himen naj bi se objavile na tem mestu tudi vse one narodne in umetne slovenske pesmi o sv. rožnem vencu, katere so ljudstvu po ljubeznivih napevih že davno znane, n. pr.: „Poglejte duše, vrtec zlati!“ „Češčena cvetlica, Marija češčena!“ idr.

Jezik v vsej knjigi je precej čist, zlog pa dokaj lep in poljuden, kakor, žal, v malokaterem slovenskem molitveniku. Sploh je ta knjiga lep dar slovenskemu ljudstvu; dal Bog, da bi jo le res marljivo rabilo, potem blagovit, obilen uspeh ne izostane!

J. B.

Bolgarija in Srbija. Opisal Anton Bezenšek, profesor v Plovdivu itd. Izdala Družba sv. Mohorja v Celovcu 1897. 8.º. 237 str. — „Prihodnje leto vam dojdejo v roke, Srbi in Bolgari, ki se bodo brez dvoma vsem kmalu priljubili. . . Upamo, da bode vsak zavedni Slovenec segel z veseljem po tej knjigi, ki naj oživilja prijateljstvo med nami in drugimi Jugoslovani“. Tako se čita v lanskem „Koledarju družbe sv. Mohorja“ str. 128 v glasniku ob isti „krajepisni“ knjigi namenjeni članom za družbeno leto 1897. Žal, da mene ta knjiga ni tako razveselila, kakor so mi pač že davno bili ljubi in dragi oni jugoslovanski bratje naši; pa torej moramo o njej reči s pesnikom: „Sem dolgo upal in se bal. . . Srce je prazno srečno ni.“ Da pa ne bi čitatelj mislil sploh neugodno o knjigi, zatrjujem že tu, da ima lepe vrline n. pr. lične slike, dva pregledna zemljevida, iz česar se vidi, da je odbor mnogo storil za delo. Tudi ni gospoda pisatelja opisovanju ničesar očitati. Kar povemo tu, ima namen, da pokažemo, kako bi se dala taka narodopisna dela še bolje prirediti.

Knjiga, ki je razdeljena na dvoje, razkazuje nam v prvem delu kneževino Bolgarijo str. 7—132, a s kraljevino Srbijo nas seznanja v drugem delu str. 135—237. Ali je pisatelj ta red ukrenil z ozirom na velikost zemlje in število prebivalcev, kdo zna? Res, da smo o Bolgariji „slišali v zadnjih petnajstih letih več govoriti, kakor o kateri si bodi drugi bratski deželi“ (str. 8); no vsekakor je za nas Slovence v domovini Srbija bolj „posebno zanimiva“ že zato, ker je „bližja srajca nego suknja“. Srbija je nam bližja po zemljepisni legi svoji, srbski jezik je razumljivejši od bolgarskega, in mnogo Srbov biva tudi v avstrijsko-ogerski